

L'ALT EMPORDÀ

Text > JOAN FERRERÓS

Talls de llum al Culubret | A Figueres, el nom del barri de Sant Joan té un doble significat: el del barri, en efecte, i el d'eufemisme semblant als de *casumdena*, *coi* o *afroamericana*. Aquest veïnat és al costat del Culubret, un altre raval que ha esdevingut màrtir pels efectes d'aquest mateix veïnatge. La inacció dels poders públics, el fet d'agafar-se la amb paper de fumar, la por de ser tinguts per políticament incorrectes, etc. van propiciar ja fa dècades que el valor dels locals, habitatges i cases del Culubret —a tocar, oh paradoxal, de l'estació del TGV—, caigués en picat. I la cosa més directament dolorosa que ha sofert el Culubret aquests darrers anys són els talls de llum diaris, inopinats però constants, per una confluència diabòlica: delinqüència i capitalisme. Abans que algú pensi quina diferència hi ha, direm que els primers són alguns veïns de Sant Joan que xuclen electricitat industrialment —i que paguem tots— per fer créixer plantes de pecat. I el segon és Endesa, que no en té prou de repartir als contribuents la factura dels horticultors, sinó que, com que costa diners, es resisteix a actualitzar la xarxa.

Els millors càmpings | Si hom circula per la carretera que va de Sant Martí d'Empúries a Sant Pere Pescador, passa per davant de les portes de quatre dels millors càmpings d'Europa. Han estat escollits entre més de cinc mil establiments per usuaris alemanys i holandesos com l'elit dels càmpings de tot el continent. Són l'Aquarius, de Sant Pere Pescador, l'únic premiat a l'Estat espanyol pel Deutscher Camping-Club, el principal club de caravanistes alemany. Els altres tres, La Ballena Alegre, Las Dunas i L'Àmfora, han rebut el guardó Best Camping 2014 que atorguen cada any les associacions automobilístiques ADAC, alemanya, i ANWB, holandesa. Sortint de l'Alt Empordà, n'han premiat dotze de catalans i tres més d'espanyols. Miquel Gotanegra, president de l'Associació de Càmpings de Girona, els qualifica de «parcs temàtics de vacan-

ces» i en destaca la qualitat del servei i l'entorn que els proporciona el fet d'estar situats al peu dels Aiguamolls.

Estornells | Fa dècades que a Figueres l'Ajuntament lluita per foragitar els estornells de la ciutat. Els anys han posat de manifest la resistència heroica d'aquests volàtils, que han estat atacats amb totes les armes imaginades pels tècnics... i algun benaventurat consistorial. Abans els experts eren de Parcs i Jardins i avui ho són de la Unitat de Control de Plagues Urbanes, organisme dependent —alça Manela!— de la Mancomunitat Intermunicipal Voluntària del Servei de Control de Mosquits de la Badia de Roses i el Baix Ter. Petards, robots en forma de caçador, garses mortes i arengades penjades, una batuda que en va liquidar tres mil, al-taveus que reproduïen el crit d'angoixa de l'estornell atrapat per les urpes d'un rapinyaire... Ara veurem l'efecte d'una determinada il·luminació que els ha d'atreure cap a la carretera del Castell.

>> El Càmping Aquarius, de Sant Pere Pescador. (Foto: CÀMPING AQUARIUS)

EL BAIX EMPORDÀ

Text i foto > PURI ABARCA

El llegat de Lluís Llach | La població de Verges rebrà el llegat artístic i cultural del seu fill predilecte, Lluís Llach, i també la mostra «Lluís Llach. Com un arbre nu», que l'Arts Santa Mònica de Barcelona va tenir exposada el 2020. Tot aquest material (instruments, retalls de premsa, cartes, fons literari, programes de concerts, CD i material de la seva vida en general) tindrà un espai a la planta baixa de l'edifici Can Punton, una casa del segle XIX que pertanyia al pare de Víctor Català i que la família va cedir a l'Ajuntament

per a ús del municipi. Si el projecte de restauració de l'edifici avança a bon ritme, la mostra sobre el cantautor s'hi podria inaugurar passat l'estiu o a finals d'aquest any.

Lluís Llach va néixer a Verges l'any 1948 i va ser allà on va iniciar la seva carrera musical, sota el guiatge del mestre i compositor Joaquim Ferrer i Amer, *Quim Gil*. Precisament, la família del mestre va donar fa poc al poble el piano amb el qual Lluís Llach va començar a tocar les seves primeres notes musicals. Un piano que es va col·locar al Centre de Visitants de Verges, al costat del que el cantautor va donar al poble l'abril del 2020. Malgrat que les seves activitats artístiques, socials i polítiques l'han portat a voltar molt pel món, Llach sempre ha tingut presents els seus orígens. Últim component del grup dels Setze Jutges, capdavanter de la Nova Cançó i referent intel·lectual per a diverses generacions, va ser perseguit pel franquisme i es va haver d'exiliar durant un temps a París. Moltes de les seves peces musicals s'han convertit en un símbol de lluita contra l'opressió i en defensa del catalanisme. Part del material que donarà a Verges mostra aquest activisme constant del cantautor. La visita a la futura exposició permanent pot ser molt interessant, no tan sols des del punt de vista musical, sinó també des de l'històric.

>> L'antic piano de Lluís Llach, exposat al costat del del mestre Quim Gil. (Foto: AJUNTAMENT DE VERGES)

La marca Costa Brava Village | És un bon senyal que, malgrat les circumstàncies adverses, les associacions de comerciants, hostalers, establiments d'oci i altres serveis de Castell-Platja d'Aro, s'Agaró, Sant Feliu de Guíxols i Palamós es proposin crear una marca comercial i turística conjunta —que probablement es dirà Costa Brava Village— que els permeti unir esforços

i afrontar aquests temps tan difícils en molts àmbits, també en l'econòmic. Els promotors de la iniciativa han convidat els comerciants de Calonge i Sant Antoni a sumar-s'hi, i projecten fer extensiva la invitació als sectors corresponents d'altres poblacions del litoral gironí central, com Palafrugell, Begur, Pals, Torroella de Montgrí i l'Estartit. L'objectiu és fer campanyes coordinades i aprofitar els punts forts de cada destinació, i oferir així una visió d'oferta de conjunt. Que els sectors econòmics es moguin i no ho deixin tot a l'atzar o a l'acció de les administracions és positiu i demostra la talla empresarial de la comarca. Si dos sectors tan estratègics com el turístic i el comercial treballen conjuntament i traspassen límits municipals seran més forts, sens dubte, i projectaran una imatge dinàmica i actual.

EL GIRONÈS

Text i foto > **DANI VIVERN**

Ni les magnòlies | El darrer Nadal —passat amb més pena que glòria— potser va tenir alguna cosa de positiu, al capdavant: menys despeses inútils; menys galindaines decoratives d'oportunitat dubtosa i de mal gust assegurat. Això sí: a la Font de la Pól-vora algú reclamava llumetes de Nadal i acusava el Consistori de no haver-ne posat al barri per motius polítics espuris, en comptes de reconèixer que els talls de llum sovintejats sí que són un problema, i no precisament culpa de l'Ajuntament. També hi ha hagut retallada de fartaneres i de trobades familiars no sempre plàcides, i menys avets sacrificats inútilment. Per cert, a Girona s'ha decretat la tala d'espècies invasores, sobretot «a les zones urbanes properes als rius». El temporal Glòria ja en va fer neteja fa un any, i potser seria assenyat deixar la serra per a més endavant, vist que els arbres —de fora o autòctons— ajuden a retenir els marges. I, pel que fa als «arbres exòtics de carrers i places amb alt potencial invasor» —com els qualifica el regidor de Sostenibilitat—, no se'ls veu de moment cap indicatiu de sedició punible amb tala. Al contrari: caldria evitar el mal costum de tallar els exemplars ja crescutets per plantar-ne de nous, es-

quifits, que trigaran anys a fer ombra. Sí que s'ha hagut d'actuar, però, al pati de les Magnòlies de la Generalitat: un d'aquests venerables exemplars va haver de ser abatut —ja era mort— no fa gaire. Tenia cent quaranta anys. Ni les magnòlies no s'han escapat de la malastrugança.

>> *Un jove exemplar de magnòlia en substitueix un altre que era més que centenari, al pati de la Generalitat a Girona.*

Extravagàncies | En aquest país nostre costa trobar actituds, decisions o activitats objectivament qualificables d'extravagants, perquè ja tot és assumible, assimilable i digerible com a «normal» sense gaires deliberacions. Però d'extravagàncies, n'hi ha. Per exemple, alguns funcionaris han estat fent teletreball a casa seva durant mesos, no se'ls ha facilitat cap mitjà telemàtic per fer-ho, i han estat cobrant com si treballessin; també és extravagant el contrast entre el rigor en la capacitat per fer celebracions cristianes i la gel-laba ampla amb què se n'han permès —i se'n permeten— en altres credos (vegeu Salt); o, en el camp «artístic», algunes obres a la cartellera del Temporada Alta que responen més al fet d'anar «alt de baranes» que a l'art dramàtic. Potser és que el món va massa de pressa darrerament, i tot és virtual, distant, *multi-*, *post-* i fugisser. Potser sí que el futur serà una aplicació general del que es va veure, a principis de desembre, al Maker Faire Girona. La Politècnica de la Universitat de Girona i el laboratori d'inclusió social digital SokoTech hi van presentar de manera virtual les experiències de vint-i-set creadors, investigadors i experts locals i estrangers en camps tan diversos com la robòtica, l'espai, la moda, l'alimentació i la biotecnologia. En aquest darrer camp, tot esforç és bo, per més extravagant que pugui semblar.

Propostes de futur (si n'hi ha) | A menys que el virus es converteixi per sempre en part del paisatge, caldria anar pensant què farem amb un sector que a Girona havia tocat el cel en els darrers anys: l'hoteleria i la restauració. No n'hi haurà prou d'obrir com si res no hagués passat. Perquè han passat moltes coses: tancament de negocis i comerços, petits i no tan petits; molta gent a l'atur (un 27 % més a la tardor, respecte a les xifres del 2019); pèrdua de liquiditat i d'estalvis... Caldrà capgirar molts costums, vicis i mancances administratives. Per exemple, ja hi ha veus que reclamen l'aplicació, d'una vegada, dels horaris a què ens hem adaptat a causa de la pandèmia. Doncs no estaria gens malament que, quan tornin a venir els nostres estimats *guiris*, puguin dinar a les dotze, anar de botigues a les dues, sopar a les vuit i no tocar-nos, a les dues de la matinada, allò que no sona.

EL PLA DE L'ESTANY

Text i foto > **XAVI XARGAY**

Botigues | A Banyoles —i suposo que arreu— hi ha dos tipus d'historiadors: aquells que publiquen moltíssim sobre tota mena de temes, amb esperit divulgatiu (depèn de la supèrbia de cadascun, es veuen com a autors de l'obra definitiva) i aquells que publiquen a poc a poc, però els llibres que treuen aprofundeixen al màxim possible en els temes.

>> *Josep Grabuleda amb un exemplar de Botigues de Banyoles als estudis de l'emissora municipal. (Foto: RÀDIO BANYOLES)*

L'arxiver municipal de Banyoles, Josep Grabuleda, és un d'aquests historiadors rigorosos, profunds i definitius. Ho ha demostrat moltes vegades, i ara